

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2021r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 lutego 2021r. w Warszawie

sprawy Z. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania Z. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 27 marca 2020 roku, znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, że emerytura przyznana Z. G. nie podlega zawieszeniu;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz Z. G. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2020r. Z. G. złożył odwołanie od decyzji z dnia 27 marca 2020r., znak: (...), w zakresie zawieszenia wypłaty emerytury z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia.

Ubezpieczony zarzucił decyzji naruszenie art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin i wniósł o zmianę decyzji organu rentowego w zaskarżonym zakresie poprzez uchylene zawieszenia wypłaty świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że służbę wojskową rozpoczął z dniem 28 września 1966r., wstępując do Oficerskiej Szkoły (...) w Z., a zakończył 30 września 1998r., przechodząc na emeryturę wojskową. Emerytura wojskowa została mu obliczona tylko i wyłącznie z uwzględnieniem okresów służby wojskowej (32 lat). Z tego tytułu uzyskał maksymalną emeryturę wojskową w wysokości 75% podstawy jej wymiaru.

W dalszej części ubezpieczony podniósł, że prace w instytucjach cywilnych rozpoczął w dniu 1 września 1996r. i kontynuował do 28 lutego 2019r. W okresie od 1 września 1996r. do 31 stycznia 2003r. pracował w Bibliotece Publicznej (...) W. Gminy (...) na stanowisku główny specjalista informatyk. Następnie od 1 grudnia 1998r. do 30 września 2012r. pracował w Uniwersytecie (...) w S. na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W okresie od 1 marca 1999r. do 31 stycznia 2003r. był zatrudniony w Bibliotece Publicznej Dzielnicy (...) (...) W. na stanowisku główny specjalista ds. komputeryzacji. Od 01 października 1999r. do 30 września 2014r. pracował również w Akademii (...) w

W. na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Na takim samym stanowisku wykonywał pracę także w (...) Akademii (...) w Ł. w okresie od 1 marca 2011r. do 28 lutego 2019r. Przez ponad 22 lata instytucje cywilne odprowadzały za niego składki emerytalne do ZUS. Ich wysokość po waloryzacji w 2018r. wynosi 527.433,40 zł. Składki te, przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin), w żaden sposób nie zwiększają emerytury wojskowej. Ubezpieczony nie miał możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Zatem jego emerytura wojskowa została obliczona w taki sam sposób i według tych samych zasad, jakie określa art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, co uprawnia go do pobierania dwóch świadczeń „wypracowanych” niezależnie od siebie, a decyzja ZUS o zawieszeniu wypłaty przyznanego świadczenia emerytalnego jest nieprawidłowa i krzywdząca (odwołanie z dnia 30 kwietnia 2020r., k. 3-5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 28 maja 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i o zasądzenie na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko, organ rentowy wyjaśnił, że ubezpieczony posiada uprawnienia do emerytury wojskowej z Wojskowego Biura Emerytalnego, a zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2018r., poz. 1270) w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W myśl zaś ust. 2 tego przepisu, ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo w art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...)Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

W przedmiotowej sprawie ubezpieczony rozpoczął zawodową służbę wojskową od 29 września 1966r. Brak jest zatem możliwości łączenia emerytury powszechnej z emeryturą wojskową (odpowiedź na odwołanie z dnia 28 maja 2020r., k. 6 a.s.).

W toku postępowania pełnomocnik ustanowiony przez ubezpieczonego, w pismach procesowych z dnia 15 lipca 2020r. oraz z dnia 12 lutego 2021r. podtrzymał stanowisko zaprezentowane w odwołaniu, wnosząc również o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pismo procesowe z dnia 15 lipca 2020r., k. 13 – 15 a.s., pismo procesowe z dnia 12 lutego 2021r., k. 47 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. G. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej od dnia od 1 października 1998r. Prawo do ww. świadczenia zostało przyznane decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 20 października 1998r., wydaną na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnemu żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. W decyzji wskazano, iż do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto uposażenie za stopień wojskowy pułkownika po 32 latach służby wojskowej. Procentowy wymiar emerytury przy zachowaniu zasady nie przekraczania 75% podstawy wymiaru wyniósł 84,20%, zaś wysokość przysługującego świadczenia została ustalona na kwotę 2.978,27 zł. Do okresu służby emerytalnej przyjęto 32 lata i 2 dni, tj. okres od 29 września 1966r. do dnia 30 września 1998r. (decyzja z dnia 20 października 1998r., k. 7 akta emerytalne ZER, pismo z dnia 12 marca 2020r., k. 137 – 138 akta emerytalne ZER oraz nienumerowana karta akt emerytalnych ZUS).

Po uzyskaniu emerytury wojskowej Z. G. był zatrudniony:

- od 1 września 1996r. do 31 stycznia 2003r. w Bibliotece Publicznej (...) W. Gminy (...) na stanowisku głównego specjalisty informatyka w pełnym wymiarze czasu pracy;
- od 1 grudnia 1998r. do 30 września 2012r. w Uniwersytecie (...) w S. na stanowisku profesora nadzwyczajnego;
- od 1 marca 1999r. do 31 stycznia 2003r. w Bibliotece Publicznej Dzielnicy (...) (...) W. na stanowisku głównego specjalisty ds. komputeryzacji na 1/2 etatu;
- od 1 października 1999r. do 30 września 2014r. w Akademii (...) w W. na stanowisku profesora nadzwyczajnego w pełnym wymiarze czasu pracy;
- od 1 marca 2011r. do 28 lutego 2019r. w (...) Akademii (...) w Ł. jako profesor nadzwyczajny w wymiarze pełnego etatu (świadczenie pracy z dnia 31 stycznia 2003r., świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 2003r., świadectwo pracy z dnia 30 września 2012r., świadectwo pracy z dnia 30 września 2014r., świadectwo pracy z dnia 28 lutego 2019r. – nienumerowane karty akt emerytalnych ZUS).

W dniu 27 lutego 2020r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę (wniosek o emeryturę, nieoznaczone karty akt emerytalnych ZUS). Po rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał w dniu 27 marca 2020r. decyzję znak: (...), w której przyznał Z. G. emeryturę od 1 lutego 2020r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął: przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 2001r. do 2010r. i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 249,37%. Obliczona wysokość emerytury wyniosła 3.987,51 zł. Uwzględnione okresy składkowe wyniosły łącznie 22 lata, 1 miesiąc i 21 dni, a okresy nieskładkowe - 4 miesiące i 11 dni. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia (decyzja ZUS z 27 marca 2020r., nienumerowane karty akt emerytalnych ZUS).

Powyższy stan faktyczny, który nie był sporny między stronami, Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie Z. G. podlegało uwzględnieniu.

Dokonując oceny zaskarżonej decyzji, w pierwszej kolejności wskazać należy, że przedmiotem sporu w toczącym się postępowaniu jest prawo ubezpieczonego do wypłaty zawieszony emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sytuacji zbiegu tego świadczenia z emeryturą wojskową. Ubezpieczony stoi na stanowisku, że powinien otrzymywać zarówno emeryturę wojskową, jak i emeryturę z ZUS.

Sąd analizując wskazany problem miał na względzie, że zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (tekst jedn. Dz. U. z 2020r., poz. 586), w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach, wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Również zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 291), zwanej dalej ustawą emerytalną, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W myśl art. 95 ust. 2, przepis ust. 1 ustawy emerytalnej, stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub emerytura funkcjonariuszy została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o

zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Z powołanych przepisów wynika, że co do zasady w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Zasada ta ma również zastosowanie do przypadku nabycia prawa do emerytury wojskowej, albowiem art. 95 ust. 2 określający wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia emerytalnego odnosi się też do emerytur wojskowych. Wyłączenie zasady pobierania jednego świadczenia, przewidziane w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, dotyczy przypadku obliczenia emerytury wojskowej dla żołnierza powołanego do służby wojskowej po raz pierwszy po 1 stycznia 1999r. Wynika to z tego, że sytuacja żołnierzy zawodowych, o których stanowi art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, jest odmienna. Przy obliczaniu ich emerytury wojskowej nie podlegają uwzględnieniu żadne okresy składkowe i nieskładkowe ani sprzed rozpoczęcia służby (art. 16 ust. 1 tej ustawy), ani przypadające po jej zakończeniu (art. 14 ust. 1 tej ustawy). Wskutek rozdzielenia systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego każdy z nich realizuje osobno zobowiązania wobec żołnierzy zawodowych, którzy służbę rozpoczęli po 1 stycznia 1999r. W rezultacie osoba uprawniona do emerytury wojskowej obliczonej na podstawie art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, która spełnia jednocześnie warunki do emerytury z FUS, ma zatem prawo do pobierania obu tych świadczeń bez ograniczeń.

W przedmiotowej sprawie dla rozstrzygnięcia sporu, jaki zarysował się między stronami na tle art. 95 ustawy emerytalnej, kluczowe znaczenie ma wykładnia użytego w ust. 2 tego przepisu zwrotu "emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a lub art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin" i rozstrzygnięcie, czy ma on znaczenie podmiotowe, czy też przedmiotowe - ukierunkowane na sposób jej obliczenia.

Interpretacji powyższego przepisu dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. (I UK 426/17, LEX nr 2610283), uznając za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2. tego artykułu sformułowanie "emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych" oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur "wypracowanych" niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego. Przy czym ten "brak możliwości" nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa, niepozwalające na wykorzystanie stażu "cywilnego" w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego. O zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje więc brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej.

W uzasadnieniu powołanego wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 2 ustawy emerytalnej umożliwia emerytowanym żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom służb mundurowych nabycie prawa do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego, po spełnieniu jego ustawowych przesłanek. W przypadku sprzężenia tego prawa nie tylko z wiekiem emerytalnym, ale także z posiadaniem wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych (przy emeryturze z systemu zdefiniowanego świadczenia), w stażu emerytalnym nie uwzględnia się okresów służby wojskowej oraz służby w formacjach "mundurowych", jeżeli z tego tytułu ustalono prawo do

świadczeń pieniężnych określonych w ustawach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych (art. 5 ust. 2a ustawy emerytalnej). Niezależnie od daty przyjęcia do służby (i niezależnie od rodzaju emerytury) emeryt wojskowy nie może mieć uwzględnionego okresu służby wojskowej w emeryturze z powszechnego systemu emerytalnego. W tym zakresie sytuacja żołnierzy przyjętych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. i przed tym dniem ukształtowana jest jednakowo. Inaczej natomiast rzecz się przedstawia w aspekcie wpływu "cywilnych" okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych. Do wysługi emerytalnej żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., zalicza się (z urzędu) posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 16 ust. 1 w związku z art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Okresy te uwzględnia się w ten sposób, że emerytura wojskowa wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę (a o 1,3% za każdy następny rok i 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlega (na wniosek) zwiększeniu - w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby - o 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia - pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą (art. 14 ust. 1-4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r., uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. W konkluzji, żołnierz, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., może - w świadczeniu wojskowym - korzystać z "cywilnej" wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. nie ma takiego uprawnienia.

W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył również, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania "cywilnej" wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby - przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) - "cywilne" okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego "cywilnego" okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4).

Omawiane stanowisko Sądu Najwyższego zostało zaprezentowane w sprawie dotyczącej ubezpieczonego - żołnierza, który po odbyciu 23 lat służby przeszedł na zaopatrzenie emerytalne (na poziomie 64% podstawy wymiaru, ale po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu grupy inwalidzkiej osiągnął maksymalną wysokość świadczenia tylko z tytułu służby) pobierane z Wojskowego Biura Emerytalnego. Idąc tokiem rozumowania Sądu Najwyższego można stwierdzić, że warunkiem, który zadecydował (w tym konkretnym przypadku) o uprzywilejowaniu żołnierza (poprzez pobieranie równoległe dwóch świadczeń), był brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu "cywilnego" stażu emerytalnego. Kryterium to określa jednocześnie krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej. Do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r.

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko. Znajduje ono zresztą aprobatę w orzecznictwie sądów powszechnych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 stycznia 2020 r., III AUa 333/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lipca 2019 r., III AUa 1045/18; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 listopada 2019 r., VIII U 1901/19; wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 września 2019 r., IV U 498/19). Ma również

zastosowanie w przedmiotowej sprawie, w której okoliczności faktyczne i prawne są zbliżone do tych, jakie analizował Sąd Najwyższy w omówionym wcześniej przypadku. W sprawie tej skarżący to żołnierz, który po 23 latach służby przeszedł na zaopatrzenie emerytalne (na poziomie 64% podstawy wymiaru, ale po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu grupy inwalidzkiej osiągnął maksymalną wysokość świadczenia tylko z tytułu służby) pobierane z Wojskowego Biura Emerytalnego. Podobna sytuacja miała miejsce w analizowanym przypadku, przy czym podstawa wymiaru świadczenia Z. G. na dzień przyznania mu emerytury wojskowej, z uwagi na 32-letni okres służby wojskowej, osiągnęła wartość 84,20% i została ostatecznie zredukowana do 75%. Niewątpliwie zatem ubezpieczony osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego wynoszącą 75% podstawy wymiaru, a więc jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, pomimo „wypracowania” w późniejszym czasie dodatkowych okresów składkowych. Okresy te mają charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez ubezpieczonego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej, przewidzianej przepisami powołanej ustawy, „cywilny” staż emerytalny nie może zostać uwzględniony przy obliczaniu emerytury wojskowej.

W związku z powyższym, możliwe jest pobieranie przez ubezpieczonego równolegle dwóch świadczeń – zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury powszechnej. To z kolei oznacza, że organ rentowy w zaskarżonej decyzji niesłusznie zawiesił wypłatę świadczenia. Sąd Okręgowy uwzględnił więc odwołanie i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, stwierdzając że emerytura przyznana ubezpieczonemu nie podlega zawieszeniu.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od przegrywającego spór organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł, której wysokość została ustalona w oparciu o § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800).

sędzia Agnieszka Stachurska